

HEBREERNE

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

KAPITTEL 1

Efterat Gud forðum hadde talt mange ganger og på mange måter til fedrene ved profetene, så har han i disse siste dager talt til oss ved Sønnen,
² som han har satt til arving over alle ting, ved hvem han og har gjort verden,
³ han som er avglansen av hans herlighet og avbilledet av hans vesen og bærer alle ting ved sin krafts ord, og som derfor, da han hadde gjort renselse for våre synder, satte sig ved Majestetens høire hånd i det høie,
⁴ og er blitt så meget større enn englene som han har arvet et herligere navn fremfor dem.
⁵ For til hvem av englene har han nogen tid sagt: Du er min sønn, jeg har født dig idag, og atter: Jeg vil være ham en far, og han skal være mig en sønn?
⁶ Men når han atter fører den førstefødte inn i verden, sier han: Og alle Guds engler skal tilbede ham.
⁷ Og om englene sier han: Han som gjør sine engler til vinder og sine tjenere til ildslue,
⁸ men om Sønnen: Din trone, Gud, står i all evighet, og rettvishets kongestav er ditt rikes kongestav;
⁹ du elsket rettferd og hatet urett; derfor har, Gud, din Gud salvet dig med gledens olje fremfor dine medbrødre.
¹⁰ Og: Du, Herre, grunnfestet i begynnelsen jorden, og himlene er dine henders verk;
¹¹ de skal forgå, men du blir, og de skal alle eldes som et klædebon,
¹² og som en kåpe skal du rulle dem sammen, og de skal omskiftes; men du er den samme, og dine år skal ikke få ende.
¹³ Men til hvem av englene har han nogen tid sagt: Sett dig ved min høire hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter?
¹⁴ Er de ikke alle tjenende ånder, som sendes ut til tjeneste for deres skyld som skal arve frelse?

KAPITTEL 2

Derfor må vi så meget mere gi akt på det vi har hørt, forat vi ikke skal drive bort derfra.
² For dersom det ord som var talt ved engler, stod fast, og hver overtredelse og ulydighet fikk sin fortjente lønn,
³ hvorledes skal da vi undfly om vi ikke akter så stor en frelse? -- den som først blev forkynt ved Herren og derefter stadfestet for oss av dem som hadde hørt ham,
⁴ idet Gud vidnet med, både ved tegn og under og mangehånde kraftige gjerninger og

utdeling av den Hellige Ånd efter sin vilje.

⁵ For det var ikke under engler han la den kommende verden, som vi taler om.

⁶ Men en har på et sted vidnet så: Hvad er et menneske, at du kommer ham i hu, eller et menneskes sønn, at du akter på ham?

⁷ Du gjorde ham lite ringere enn englene; med herlighet og ære kronte du ham, og satte ham over dine hendes gjerninger;

⁸ alle ting la du under hans føtter. For idet han underla ham alle ting, undtok han intet som ikke er ham underlagt; men nu ser vi ennå ikke at alle ting er ham underlagt;

⁹ men den som var gjort lite ringere enn englene, Jesus, ham ser vi, fordi han led døden, kronet med herlighet og ære, forat han ved Guds nåde skulde smake døden for alle.

¹⁰ For det sømmet sig for ham for hvis skyld alle ting er til, og ved hvem alle ting er til, da han førte mange barn til herlighet, gjennom lidelser å fullende deres frelses høvding.

¹¹ For både den som helliggjør, og de som helliggjøres, er alle av en; derfor skammer han sig ikke ved å kalle dem brødre,

¹² når han sier: Jeg vil kunngjøre ditt navn for mine brødre, midt i menigheten vil jeg lovsynge dig.

¹³ Og atter: Jeg vil sette min lit til ham. Og atter: Se, her er jeg og de barn som Gud har gitt mig.

¹⁴ Eftersom da barnene har del i blod og kjød, fikk også han i like måte del deri, forat han ved døden kunde gjøre til intet den som hadde dødens velde, det er djevelen,

¹⁵ og utfri alle dem som av frykt for døden var i trældom all sin livstid.

¹⁶ For engler tar han sig jo ikke av, men Abrahams ætt tar han sig av;

¹⁷ derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, forat han kunde bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å gjøre soning for folkets synder.

¹⁸ For derved at han selv har lidet og har vært fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet.

KAPITTEL 3

Derfor, hellige brødre, I som har fått del i et himmelsk kall, gi akt på den apostel og yppersteprest som vi bekjenner, Jesus,

² han som var tro mot den som gjorde ham dertil, likesom og Moses var i hele hans hus.

³ For denne er aktet så meget større ære verd enn Moses, som den som har gjort huset, har større ære enn huset selv.

⁴ Hvert hus blir jo gjort av nogen; men den som har gjort alt, er Gud;

⁵ og Moses var vel tro i hele hans hus som tjener til å vidne om det som skulde tales,

⁶ men Kristus som Sønn over hans hus, og hans hus er vi, såfremt vi holder vår frimodighet og det håp som vi roser oss av, fast inntil enden.

⁷ Derfor, som den Hellige Ånd sier: Idag, om I hører hans røst,

⁸ da forherd ikke eders hjerter som ved forbitrelsen, på fristelsesdagen i ørkenen,

⁹ hvor eders fedre fristet mig ved å sette mig på prøve, enda de så mine gjerninger i firti år;

¹⁰ derfor harmedes jeg på denne slekt og sa: De farer alltid vill i hjertet; men de kjente ikke mine veier,

¹¹ så jeg svor i min vrede: Sannelig, de skal ikke komme inn til min hvile!

- ¹² Se til, brødre, at det ikke i nogen av eder er et ondt, vantro hjerte, så han faller fra den levende Gud;
- ¹³ men forman hverandre hver dag, så lenge det heter idag, forat ikke nogen av eder skal forherdes ved syndens svik;
- ¹⁴ for vi har fått del med Kristus, såfremt vi holder vår første fulle visshet fast inntil enden.
- ¹⁵ Når det sies: Idag, om I hører hans røst, da forherd ikke eders hjerter som ved forbitrelsen,
- ¹⁶ hvem var det da vel som hørte den og dog forbitret ham? var det ikke alle de som gikk ut av Egypten ved Moses?
- ¹⁷ Og hvem var det han harmedes på i firti år? var det ikke på dem som hadde syndet, så deres kropper falt i ørkenen?
- ¹⁸ Og om hvem var det han svor at de ikke skulde komme inn til hans hvile, uten om dem som ikke hadde villet tro?
- ¹⁹ Så ser vi da at det var for vantros skyld de ikke kunde komme inn.

KAPITTEL 4

La oss derfor ta oss i vare for at nogen av eder skal synes å være blitt liggende efter, da et løfte om å komme inn til hans hvile ennå er forhånden.

- ² For det glade budskap er og forkynt oss, likesom for hine; men ordet som de hørte, blev dem til ingen nytte, fordi det ikke ved troen var smeltet sammen med dem som hørte det.
- ³ For vi går inn til hvilen, vi som er kommet til troen, således som han har sagt: Så jeg svor i min vrede: Sannelig, de skal ikke komme inn til min hvile -- enda gjerningene var fullført fra verdens grunnvoll blev lagt.
- ⁴ For så har han på et sted sagt om den syvende dag: Og Gud hvilte på den syvende dag fra alle sine gjerninger;
- ⁵ og på dette sted igjen: Sannelig, de skal ikke komme inn til min hvile.
- ⁶ Eftersom det altså står tilbake at nogen skal komme inn til den, og de som først fikk det glade budskap, ikke kom inn for vantros skyld,
- ⁷ så fastsetter han atter en dag: idag, idet han sier ved David så lang tid efter, således som før er sagt: Idag, om I hører hans røst, da forherd ikke eders hjerter.
- ⁸ For hadde Josva ført dem til hvile, da hadde han ikke derefter talt om en annen dag.
- ⁹ Altså står det en sabbatshelg tilbake for Guds folk.
- ¹⁰ For den som er kommet inn til hans hvile, han har og fått hvile fra sine gjerninger, likesom Gud fra sine.
- ¹¹ La oss derfor gjøre oss umak for å komme inn til den hvile, forat ikke nogen skal falle efter samme eksempel på vantro.
- ¹² For Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noget tveegget sverd og trenger igjennem, inntil det kløver sjel og ånd, ledemot og marg, og dømmer hjertets tanker og råd,
- ¹³ Og ingen skapning er usynlig for hans åsyn, men alt er nakent og bart for hans øine som vi har å gjøre med.
- ¹⁴ Eftersom vi da har en stor yppersteprest, som er gått gjennom himlene, Jesus, Guds Sønn, så la oss holde fast ved bekjennelsen.
- ¹⁵ For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medynk med våre skrøpeligheter, men

en sådan som er blitt prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd.

¹⁶ La oss derfor trede frem med frimodighet for nådens trone, forat vi kan få miskunn og finne nåde til hjelp i rette tid.

KAPITTEL 5

For hver yppersteprest tas iblandt mennesker og innsettes for mennesker til tjeneste for Gud, for å frembære både gaver og slaktoffer for synder,

² som en som kan bære over med de vankundige og villfarende, fordi han også selv er skrøpelig underlagt,

³ og for dens skyld må frembære syndoffer, som for folket, så og for sig selv.

⁴ Og ingen tiltar sig selv den ære, men den som kalles av Gud, likesom Aron.

⁵ Således tillat da heller ikke Kristus sig den ære å bli yppersteprest, men han som sa til ham: Du er min Sønn, jeg har født dig idag;

⁶ likesom han og på et annet sted sier: Du er prest til evig tid efter Melkisedeks vis.

⁷ Og han har i sitt kjøds dager med sterkt skrik og tårer frembåret bønner og nøddrop til ham som kunde frelse ham fra døden, og han blev bønnhørt for sin guds frykt,

⁸ og således lærte han, skjønt han var Sønn, lydighet av det han led,

⁹ og da han var fullendt, blev han ophav til evig frelse for alle dem som lyder ham,

¹⁰ og blev av Gud kalt yppersteprest efter Melkisedeks vis.

¹¹ Om dette har vi meget å si, som også er vanskelig å utlegge, eftersom I er blitt trege til å høre.

¹² For skjønt I efter tiden burde være lærere, trenger I atter til at en lærer eder hvad som er de første grunner i Guds ord, og I er blitt sådanne som trenger til melk, ikke fast føde.

¹³ For hver den som får melk, er ukyndig i rettferds ord, for han er jo et barn;

¹⁴ men fast føde er for voksne, for dem som ved bruken har sine sanser opøvd til å skille mellem godt og ondt.

KAPITTEL 6

La oss derfor gå forbi barnelærdommen om Kristus og skride frem mot det fullkomne, så vi ikke atter legger grunnvollen med omvendelse fra døde gjerninger og tro på Gud,

² med lære om dåp og håndspåleggelse, om dødes opstandelse og evig dom

³ Og dette vil vi gjøre, om Gud gir lov til det.

⁴ For det er umulig at de som engang er blitt oplyst og har smakt den himmelske gave og fått del i den Hellige Ånd

⁵ og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter, og så faller fra, atter kan fornyes til omvendelse,

⁶ da de på ny korsfester Guds Sønn for sig og gjør ham til spott.

⁷ For den jord som drikker regnet som ofte faller på den, og som bærer gagnlig grøde for dem den dyrkes for, den får velsignelse fra Gud;

⁸ men bærer den torner og tistler, da er den uduelig og forbannelse nær, og enden med den er å brennes.

⁹ Men om eder, I elskede, er vi visse på det som bedre er, og som hører til frelse, enda vi taler således.

¹⁰ For Gud er ikke urettferdig, så han skulde glemme eders verk og den kjærlighet I har vist mot hans navn, idet I har tjent og ennå tjener de hellige.

¹¹ Men vi ønsker at enhver av eder må vise den samme iver for den fulle visshet i håpet inntil enden,

¹² forat I ikke skal bli trege, men etterfølge dem som ved tro og tålmod arver løftene.

¹³ For da Gud gav Abraham løftet, svor han ved sig selv, eftersom han ingen større hadde å sverge ved, og sa:

¹⁴ Sannelig, jeg vil rikelig velsigne dig og storlig mangfoldiggjøre dig;

¹⁵ og da han således hadde ventet tålmodig, opnådde han det som var lovt.

¹⁶ For mennesker sverger jo ved den større, og eden er dem en ende på all motsigelse, til stadfestelse.

¹⁷ Derfor, da Gud vilde enn mere vise løftets arvinger hvor uryggelig hans vilje var, gikk han imellem med en ed,

¹⁸ forat vi ved to uryggelige ting, hvori Gud umulig kunde lyve, skulde ha en sterk trøst, vi som har tatt vår tilflukt til å gripe det håp som venter oss,

¹⁹ det vi har som et anker for sjelen, et som er trygt og fast og når innenfor forhenget,

²⁰ hvor Jesus gikk inn som forløper for oss, idet han blev yppersteprest til evig tid efter Melkisedeks vis.

KAPITTEL 7

For denne Melkisedek, konge i Salem, den høieste Guds prest, han som gikk Abraham i møte da han vendte tilbake fra sin seier over kongene, og som velsignet ham,

² han som Abraham også gav tiende av alt, og som først, når hans navn utlegges, er rettferdighets konge, men dernæst også Salems konge, det er freds konge,

³ som er uten far, uten mor, uten ættetavle, som hverken har dagers begynnelse eller livs ende, men er gjort lik med Guds Sønn -- han blir prest for alltid.

⁴ Og se, hvor stor han er, denne som Abraham, patriarken, endog gav tiende av byttet!

⁵ Og mens de av Levis barn som får prestedømmet, har et bud om å ta tiende efter loven av folket, det er av sine brødre, skjønt disse er kommet av Abrahams lend,

⁶ så har denne, som ikke regner sin ætt fra dem, tatt tiende av Abraham og velsignet ham som hadde løftene.

⁷ Men uten all motsigelse er det den ringere som velsignes av den høiere.

⁸ Og her er det dødelige mennesker som tar tiende, men der en som har det vidnesbyrd at han lever.

⁹ Og om jeg så må si: Ved Abraham er endog Levi, som tar tiende, blitt lagt i tiende;

¹⁰ for han var ennå i sin fars lend dengang da Melkisedek møtte ham.

¹¹ Var det da fullkommenhet å vinne ved det levittiske prestedømme -- for dette var folket bundet til ved loven -- hvad trang hadde det da vært til at en annen prest skulde opstå efter Melkisedeks vis og ikke nevnes efter Arons vis?

¹² Omskiftes prestedømmet, da går jo nødvendigvis også en omskiftelse av loven for sig;

¹³ for han som dette sies om, hørte til en annen stamme, hvorav ingen har tatt vare på alteret;

¹⁴ det er jo kjent nok at vår Herre er oprunnet av Juda, og til denne stamme har Moses ikke talt noget om prester.

- ¹⁵ Og enn mere klart er det når det opstår en annen prest etter Melkisedeks vis,
¹⁶ som ikke er blitt det ifølge et kjødelig buds lov, men ifølge et uforgjengelig livs kraft;
¹⁷ for han får det vidnesbyrd: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis.
¹⁸ For et eldre bud settes ut av kraft, fordi det var svakt og unyttig --
¹⁹ loven førte jo ikke noget frem til fullkommenhet -- og et bedre håp føres inn, så vi kan nærme oss til Gud.
²⁰ Og så visst som det ikke gikk for sig uten ed --
²¹ for hine er blitt prester uten ed, men han med ed ved den som sier til ham: Herren svor, og han skal ikke angre det: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis --
²² så visst er det en bedre pakt som Jesus er blitt borgsmann for.
²³ Og av hine prester har det vært flere, fordi de ved døden blev hindret fra å holde ved;
²⁴ men denne har et uforgjengelig prestedømme, fordi han blir til evig tid,
²⁵ og derfor kan han også fullkommen frelse dem som kommer til Gud ved ham, da han alltid lever til å gå i forbønn for dem.
²⁶ For en sådan yppersteprest måtte vi og ha, hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere og ophøiet over himlene
²⁷ en som ikke hver dag trenger til, likesom yppersteprestene, først å frembære offer for sine egne synder, derefter for folkets; for dette gjorde han en gang for alle da han ofret sig selv.
²⁸ For loven innsetter til yppersteprester mennesker som har skrøpelighet, men edens ord, som kom etter loven, innsetter Sønnen, han som er blitt fullendt for all evighet.

KAPITTEL 8

- M**en en hovedsak ved det som her sies, er dette: Vi har en sådan yppersteprest som satte sig ved høire side av Majestetens trone i himlene,
² med prestelig tjeneste i helligdommen, det sanne tabernakel, som Herren har reist, og ikke et menneske.
³ For hver yppersteprest innsettes jo til å frembære både gaver og slaktoffer, hvorfor det er nødvendig at også denne har noget å frembære.
⁴ Var han nu altså på jorden, da var han ikke engang prest, da der er prester som etter loven bærer frem gavene,
⁵ de som tjener ved et avbillede og en skygge av det himmelske, efter den forskrift som Moses fikk da han skulde gjøre tabernaklet; for han sier; Se til at du gjør alt efter det billede som blev vist dig på fjellet.
⁶ Men nu har han fått en så meget bedre prestatjeneste som det og er en bedre pakt han er mellemmann for, da den er grunnlagt på bedre løfter.
⁷ For hadde hin første vært ulastelig, da var det ikke søkt rum for en annen;
⁸ det er jo lastende ord han taler til dem når han sier: Se, de dager kommer, sier Herren, da jeg vil oprette en ny pakt med Israels hus og med Judas hus,
⁹ ikke efter den pakt som jeg gjorde med deres fedre på den dag da jeg tok dem ved hånden for å føre dem ut av Egyptens land; for de blev ikke i min pakt, og jeg brydde mig ikke om dem, sier Herren.
¹⁰ For dette er den pakt som jeg vil oprette med Israels hus efter hine dager, sier Herren: Jeg vil gi mine lover i deres sinn, og jeg vil skrive dem i deres hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk,

¹¹ og de skal ikke lære hver sin landsmann og hver sin bror og si: Kjenn Herren! for de skal alle kjenne mig, fra den minste til den største iblandt dem;

¹² for jeg vil være nådig mot deres urettferdigheter og ikke mere komme deres synder i hu.

¹³ Idet han sier: en ny, har han dømt den første å være gammel; men det som blir gammelt og foreldes, er nær ved å bli borte.

KAPITTEL 9

Nu hadde vel og den første pakt sine forskrifter for gudstjenesten og sin jordiske helligdom

² For der blev laget et telt, det forreste, og i dette var både lysestaken og bordet og skuebrødene: dette kalles det Hellige.

³ Og bak det annet forheng var det telt som kalles det Aller-helligste,

⁴ som hadde et røkoffer-alter av gull og paktens ark, som var klædd rundt om med gull, og i denne var en gullkrukke med manna og Arons stav, som hadde blomstret, og paktens tavler,

⁵ og over den herlighetens kjeruber, som skygget over nådestolen; men om disse ting skal vi ikke nu tale stykke for stykke.

⁶ Men da nu dette er laget således, går prestene alltid inn i det forreste telt når de utfører sin tjeneste;

⁷ men i det annet telt går bare ypperstepresten inn en gang om året, ikke uten blod, som han bærer frem for sig selv og for folkets forseelser,

⁸ idet den Hellige Ånd herved gir dette til kjenne at veien til helligdommen ennå ikke er åpenbaret så lenge det forreste telt ennå står,

⁹ for dette er et bilde inntil den nuværende tid, og svarende til dette bæres det da frem både gaver og slaktoffer,

¹⁰ som dog ikke makter å gjøre den fullkommen efter samvittigheten som tjener Gud, men som bare, sammen med mat og drikke og alle slags tvetninger, er kjødelige forskrifter, pålagt inntil tiden kom til å sette alt i rette skikk.

¹¹ Men da Kristus kom som yppersteprest for de kommende goder, gikk han gjennom det større og fullkomnere telt, som ikke er gjort med hender, det er: som ikke er av denne skapning,

¹² og ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod, en gang inn i helligdommen og fant en evig forløsning.

¹³ For så sant blodet av bukker og okser og asken av en kvige, når den sprenges på de urene, helliger til kjødets renhet,

¹⁴ hvor meget mere skal da Kristi blod, han som ved en evig ånd bar sig selv frem som et ulastelig offer for Gud, rense eders samvittighet fra døde gjerninger til å tjene den levende Gud!

¹⁵ Og derfor er han mellemmann for en ny pakt, forat de kalte skal få den evige arv som var lovt, efterat en død har funnet sted til forløsning fra overtreddelsene under den første pakt.

¹⁶ For hvor det er et testament, der er det nødvendig at dens død som har opprettet det, blir godtgjort;

¹⁷ for et testament kommer først til å gjelde efter døden, da det aldri har kraft så lenge den

lever som opprettet det.

¹⁸ Derfor er heller ikke den første pakt blitt innvidd uten blod;

¹⁹ for da ethvert bud etter loven var blitt forkynt av Moses for alt folket, tok han blodet av kalvene og bukkene tillikemed vann og skarlagenrød ull og isop og sprengte det både på boken selv og på alt folket, idet han sa:

²⁰ Dette er den pakts blod som Gud har foreskrevet for eder.

²¹ Men også teltet og alle gudstjenestens redskaper oversprengte han i like måte med blod.

²² Og næsten alt blir etter loven rensset med blod, og uten blod blir utgydt, skjer ikke forlatelse.

²³ Det er altså nødvendig at avbilledene av de himmelske ting blir rensset ved dette, men de himmelske ting selv ved bedre offer enn disse.

²⁴ For Kristus gikk ikke inn i en helligdom som var gjort med hender og bare var et bilde av den sanne, men inn i selve himmelen, for nu å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld,

²⁵ og heller ikke forat han flere ganger skulde ofre sig selv, således som ypperstepresten hvert år går inn i helligdommen med fremmed blod;

²⁶ ellers måtte han jo ha lidt flere ganger fra verden blev grunnlagt; men nu er han åpenbaret en gang ved tidenes ende for å bortta synden ved sitt offer.

²⁷ Og likesom det er menneskenes lodd en gang å dø, og derefter dom,

²⁸ således skal og Kristus, etter å være ofret en gang for å bortta manges synder, annen gang åpenbare sig, uten synd, til frelse for dem som venter på ham.

KAPITTEL 10

For da loven bare har en skygge av de kommende goder, men ikke selve billedet av tingene, så kan den aldri ved de offer som de hvert år alltid på ny bærer frem, gjøre dem fullkomne som kommer frem med dem.

² Ellers vilde de jo ha ophørt med å frembære dem, da de ofrende ikke lenger vilde ha synder på samvittigheten når de en gang var rensset.

³ Men ved dem kommer hvert år en minnelse om synder;

⁴ for det er umulig at blod av okser og bukker kan bortta synder.

⁵ Derfor sier han idet han treder inn i verden: Offer og gave vilde du ikke ha, men et legeme laget du for mig;

⁶ brennoffer og syndoffer hadde du ikke lyst til.

⁷ Da sa jeg: Se, jeg kommer -- i bokrullen er det skrevet om mig -- for å gjøre, Gud, din vilje.

⁸ Idet han først sier: Offer og gaver og brennoffer og syndoffer vilde du ikke ha og hadde du ikke lyst til -- og de bæres dog frem etter loven --

⁹ så har han derefter sagt: Se, jeg kommer for å gjøre din vilje. Han tar det første bort for å innsette det annet,

¹⁰ og ved denne vilje er vi helliget ved ofringen av Jesu Kristi legeme en gang for alle.

¹¹ Og hver prest står daglig og gjør tjeneste og bærer mange ganger frem de samme offer, som dog aldri kan bortta synder;

¹² men han har frembåret ett offer for synder og har derefter for alltid satt sig ved Guds høire hånd,

¹³ og nu venter han bare på at hans fiender skal legges til skammel for hans føtter;

- 14 for med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget.
- 15 Men det vidner og den Hellige Ånd for oss; for efterat han har sagt:
- 16 Dette er den pakt som jeg vil oprette med dem efter hine dager, så sier Herren: Jeg vil gi mine lover i deres hjerter, og jeg vil skrive dem i deres sinn,
- 17 og deres synder og deres overtredelser vil jeg ikke mere komme i hu.
- 18 Men hvor det er forlatelse for dem, der trenges ikke mere noget offer for synd.
- 19 Da vi altså, brødre, i Jesu blod har frimodighet til å gå inn i helligdommen,
- 20 som han har innvidd oss en ny og levende vei til gjennom forhenget, det er hans kjød,
- 21 og da vi har en stor prest over Guds hus,
- 22 så la oss trede frem med sanndru hjerte i troens fulle visshet, rensset på hjertene fra en ond samvittighet og tvettet på legemet med rent vann;
- 23 la oss holde uryggelig fast ved bekjennelsen av vårt håp-for han er trofast som gav løftet --
- 24 og la oss gi akt på hverandre, så vi oppløder hverandre til kjærlighet og gode gjerninger,
- 25 og ikke forlater vår egen forsamling, som nogen har for skikk, men formaner hverandre, og det så meget mere som I ser dagen nærme sig.
- 26 For synder vi med vilje efter å ha lært sannheten å kjenne, da er det ikke mere tilbake noget offer for synder,
- 27 men bare en forferdelig gru for dom og en nidkjærhetens brand som skal fortære de gjenstridige.
- 28 Har nogen brutt Mose lov, da dør han uten barmhjertighet på to eller tre vidners ord;
- 29 hvor meget verre straff tror I da den skal aktes verd som har trådt Guds Sønn under føtter og ringeaktet paktens blod, som han blev helliget ved, og har hånet nådens Ånd?
- 30 Vi kjenner jo ham som har sagt: Mig hører hevnen til, jeg vil gjengjelde, og atter: Herren skal dømme sitt folk.
- 31 Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender.
- 32 Men kom i hu de gamle dager, da I, efter å være blitt oplyst, utholdt en stor strid i lidelser,
- 33 idet I dels blev til et skuespill ved hån og trengsler, dels led med dem som hadde det således.
- 34 For også fangene hadde I medynk med, og fant eder med glede i at eders gods blev røvet, da I visste at I selv hadde en bedre og blivende eiendom.
- 35 Kast derfor ikke bort eders frimodighet, som har stor lønn!
- 36 For I trenger til tålmod, forat I, når I har gjort Guds vilje, kan opnå det som er lovt.
- 37 For ennu er det bare så kort en stund, så kommer han som komme skal, og han skal ikke dryge;
- 38 men den rettferdige, ved tro skal han leve, og dersom han unddrager sig, har min sjel ikke lyst til ham.
- 39 Men vi er ikke av dem som unddrager sig til fortapelse, vi er av dem som tror til sjelens frelse.

KAPITTEL 11

Men tro er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees.

² For på grunn av den fikk de gamle godt vidnesbyrd.

³ Ved tro skjønner vi at verden er kommet i stand ved Guds ord, så det som sees, ikke blev til av det synlige.

⁴ Ved tro bar Abel frem for Gud et bedre offer enn Kain; ved den fikk han det vidnesbyrd at han var rettferdig, idet Gud vidnet om hans gaver, og ved den taler han ennå etter sin død.

⁵ Ved tro blev Enok borttrykket, så han ikke skulde se døden, og han blev ikke funnet, fordi Gud hadde borttrykket ham. For før han blev borttrykket, fikk han det vidnesbyrd at han tektes Gud;

⁶ men uten tro er det umulig å tekkes Gud; for den som treder frem for Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham.

⁷ Ved tro bygget Noah, varslet av Gud om det som ennå ikke var sett, i hellig frykt en ark til frelse for sitt hus; ved den fordømte han verden og blev arving til rettferdigheten av tro.

⁸ Ved tro var Abraham lydig da han blev kalt, så han drog ut til det sted han skulde få til arv, og han drog ut uten å vite hvorhen han skulde komme;

⁹ ved tro opholdt han sig som utlending i det lovede land som i et fremmed land, idet han bodde i telt sammen med Isak og Jakob, medarvingene til det samme løfte;

¹⁰ for han ventet på den stad som har de faste grunnvoller, og som Gud er byggmester og skaper til.

¹¹ Ved tro fikk også Sara kraft til å grunnlegge en ætt, og det til tross for sin alder, da hun aktet ham trofast som gav løftet;

¹² derfor blev det også av en, og det en utlevd, avlet så mange som himmelens stjerner og som sanden ved havets strand, som ingen kan telle.

¹³ I tro døde alle disse uten at de hadde opnådd det som var lovt; men de så det langt borte og hilste det og bekjente at de var fremmede og utlendinger på jorden.

¹⁴ For de som sier slikt, gir derved til kjenne at de søker et fedreland;

¹⁵ og dersom de hadde tenkt på det som de var kommet fra, da hadde de jo hatt tid til å vende tilbake;

¹⁶ men nu stunder de etter et bedre, det er et himmelsk; derfor skammer Gud sig ikke ved dem, ved å kalles deres Gud; for han har gjort en stad ferdig til dem.

¹⁷ Ved tro ofret Abraham Isak dengang han blev fristet; ja, sin enbårne ofret han som hadde fått løftene,

¹⁸ han som det blev sagt til: I Isak skal det nevnes dig en ætt;

¹⁹ for han tenkte at Gud er mektig endog til å opvekke fra de døde, og derfra fikk han ham og likesom tilbake.

²⁰ Ved tro velsignet Isak Jakob og Esau, med syn på det som skulde komme.

²¹ Ved tro velsignet Jakob døende hver og en av Josefs sønner og tilbad, bøiet over knappen på sin stav.

²² Ved tro talte Josef på sitt siste om Israels barns utgang og gav påbud om sine ben.

²³ Ved tro blev Moses etter sin fødsel skjult i tre måneder av sine foreldre, fordi de så at gutten var fager, og de fryktet ikke for kongens bud.

²⁴ Ved tro nektet Moses, da han var blitt stor, å kalles Faraos datters sønn,

²⁵ idet han heller valgte å lide ondt sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden,

²⁶ og aktet Kristi vanære for en større rikdom enn Egyptens skatter; for han så frem til

lønnen.

²⁷ Ved tro forlot han Egypten, uten å frykte for kongens vrede; for han holdt ut, som om han så den usynlige.

²⁸ Ved tro holdt han påsken med blodsprenghningen, forat ikke ødeleggeren skulde røre deres førstefødte.

²⁹ Ved tro gikk de gjennom det Røde Hav som over tørt land; men da egypterne prøvde på det, druknet de.

³⁰ Ved tro falt Jerikos murer, da de hadde gått omkring dem i syv dager.

³¹ Ved tro undgikk skjøgen Rahab å gå til grunne med de vantro, da hun hadde tatt imot speiderne med fred.

³² Og hvorfor taler jeg lenger? Tiden vilde bli mig for kort om jeg skulde fortelle om Gideon og Barak og Samson og Jefta, om David og Samuel og profetene,

³³ som ved tro seiret over kongeriker, håndhevd rettferdighet, fikk løfter opfylt, stoppet gapet på løver,

³⁴ slukket ilds kraft, slapp fra sverds egg, fikk styrke igjen etter sykdom, blev veldige i krig, fikk fienders hærer til å vike;

³⁵ kvinner fikk sine døde igjen ved opstandelse; andre blev utspent til pinsel og vilde ikke ta imot utløsning, forat de kunde få del i en bedre opstandelse;

³⁶ andre fikk lide spott og hudstrykning, ja bånd og fengsel;

³⁷ de blev stenet, gjennemsaget, fristet; de døde for sverd; de flakket omkring i fåreskinn, i gjeteskin, de led mangel, trengsel, hård medferd

³⁸ -- verden var dem ikke verd -- de vanket om i utørkener og fjell og huler og jordkløfter.

³⁹ Og enda alle disse fikk vidnesbyrd for sin tro, opnådde de ikke det som var lovt,

⁴⁰ fordi Gud forut hadde utsett noget bedre for oss, så de ikke skulde nå fullendelsen uten oss.

KAPITTEL 12

Derfor, la og oss, da vi har så stor en sky av vidner omkring oss, avlegge alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og med tålmodighet løpe i den kamp som er oss foresatt,

² idet vi ser på troens ophavsmann og fullender, Jesus, han som for den glede som ventet ham, led tålmodig korset, uten å akte vanæren, og nu sitter på høire side av Guds trone.

³ Ja, gi akt på ham som tålmodig har lidt en slik motsigelse av syndere, så I ikke skal gå trett og bli motløse i eders sjeler!

⁴ Ennu har I ikke gjort motstand like til blodet i eders kamp mot synden,

⁵ og I har glemt den formaning som taler til eder som til barn: Min sønn! akt ikke Herrens tukte ringe, og bli ikke motløs når du refsas av ham;

⁶ for den Herren elsker, den tukter han, og han hudstryker hver sønn som han tar sig av.

⁷ Det er for tuktes skyld at I tåler lidelser; Gud gjør med eder som med sønner. For hvem er den sønn som hans far ikke tukter?

⁸ Men er I uten tukte, som alle har fått sin del av, da er I uekte barn, og ikke sønner.

⁹ Dessuten: våre kjødelige fedre hadde vi til optuktere, og vi hadde ærefrykt for dem; skal vi da ikke meget mere være lydige mot åndenes Fader, så vi får leve?

¹⁰ For hine tuktet oss for nogen få dager efter sitt tykke, men han tukter til vårt gagn, forat vi skal få del i hans hellighet.

- ¹¹ All tukt synes vel, mens den står på, ikke å være til glede, men til sorg; men siden gir den dem som derved er blitt opøvd, rettferdighets salige frukt.
- ¹² Derfor, rett de hengende hender og de maktløse knær,
- ¹³ og gjør rette stier for eders føtter, forat ikke det halte skal komme rent i ulag, men heller må bli helbredet!
- ¹⁴ Jag efter fred med alle og efter helliggjørelse; for uten helliggjørelse skal ingen se Herren.
- ¹⁵ Og gi akt på at ikke nogen viker tilbake fra Guds nåde, at ikke nogen bitter rot skal vokse op og volde men, og mange bli smittet ved den,
- ¹⁶ at ikke nogen er en horkarl eller en vanhellig som Esau, som for en eneste rett mat solgte sin førstefødselsrett.
- ¹⁷ I vet jo at han og senere, da han vilde arve velsignelsen, blev avvist -- for han fant ikke rum for bot -- enda han søkte den med tårer.
- ¹⁸ For I er ikke kommet til et fjell som en kan ta på med hender, og til brennende ild og til skodde og mørke og uvær,
- ¹⁹ og til basunlyd og røst av ord, slik at de som hørte den, bad at der ikke måtte tales mere til dem;
- ²⁰ for de kunde ikke bære dette bud: Om det så bare er et dyr som rører ved fjellet, skal det stenes,
- ²¹ og så fryktelig var synet at Moses sa: Jeg er forferdet og skjelver.
- ²² Men I er kommet til Sions berg og den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, og til englenes mange tusener,
- ²³ til høitidsskaren og menigheten av de førstefødte, som er opskrevet i himlene, og til dommeren, som er alles Gud, og til de fullendte rettferdiges ånder,
- ²⁴ og til Jesus, mellemmann for en ny pakt, og til oversprengningens blod, som taler bedre enn Abels.
- ²⁵ Se til at I ikke avviser ham som taler! For slapp ikke hine fri, de som avviste ham som talte på jorden, hvor meget mindre skal da vi slippe om vi vender oss bort fra ham som taler fra himmelen!
- ²⁶ Hans røst rystet dengang jorden; men nu har han lovt og sagt: Ennu en gang vil jeg ryste ikke bare jorden, men også himmelen.
- ²⁷ Men det ord: Ennu en gang, gir til kjenne en omskiftelse av de ting som rystes, fordi de er skapt, så de ting som ikke rystes, skal bli ved.
- ²⁸ Derfor, da vi får et rike som ikke kan rystes, så la oss være takknemlige og derved tjene Gud til hans velbehag, med blygsel og frykt!
- ²⁹ For vår Gud er en fortærende ild.

KAPITTEL 13

La broderkjærligheten bli ved!

- ² Glem ikke gjestfrihet! for ved den har nogen uten å vite det hatt engler til gjester.
- ³ Kom fangene i hu som deres medfanger, dem som lider ondt, siden I og selv er i legemet!
- ⁴ Ekteskapet være i akt og ære hos alle, og ektesengen usmittet! for horkarler og ekteskapsbrytere skal Gud dømme.
- ⁵ Eders ferd være uten pengekjærhet, så I nøies med det I har; for han har sagt: Jeg vil

ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlate dig,

⁶ så vi kan si med fritt mot: Herren er min hjelper, jeg vil ikke frykte; hvad kan et menneske gjøre mig?

⁷ Kom i hu eders veiledere, som har talt Guds ord til eder! gi akt på utgangen av deres ferd, og etterfølg så deres tro!

⁸ Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja til evig tid.

⁹ La eder ikke føre på avveie ved mange forskjellige og fremmede lærdommer! for det er godt at hjertet blir styrket ved nåden, ikke ved mat, som ikke har gagnet dem som gav sig av dermed.

¹⁰ Vi har et alter som de ikke har rett til å ete av de som tjener ved teltet;

¹¹ for de dyr hvis blod bæres inn i helligdommen ved ypperstepresten til å sone for synd, deres kroppes brennes op utenfor leiren;

¹² derfor led også Jesus utenfor porten, forat han ved sitt eget blod kunde hellige folket.

¹³ La oss da gå ut til ham utenfor leiren og bære hans vanære!

¹⁴ for vi har ikke her en blivende stad, men søker den kommende.

¹⁵ La oss da ved ham alltid frembære looffer for Gud, det er: frukt av leber som lover hans navn!

¹⁶ Men glem ikke å gjøre godt og å dele med andre! for slike offer tekkes Gud.

¹⁷ Lyd eders veiledere og rett eder efter dem! for de våker over eders sjeler som de som skal gjøre regnskap, så de kan gjøre det med glede og ikke sukkende; for det er eder ikke til gagn.

¹⁸ Bed for oss! for vi trøster oss til at vi har en god samvittighet, og vil gjerne fare rett frem i alle stykker.

¹⁹ Og jeg ber eder dess mere å gjøre dette forat jeg dess snarere må bli gitt eder tilbake.

²⁰ Men fredens Gud, som i kraft av en evig pakts blod førte fårenes store hyrde, vår Herre Jesus, op fra de døde,

²¹ han gjøre eder fullt dyktige i all god gjerning, så I kan gjøre hans vilje, idet han virker i eder det som tekkes ham, ved Jesus Kristus; ham være æren i all evighet! Amen.

²² Jeg ber eder, brødre, ta dette formaningsens ord vel op; for jeg har skrevet til eder i korthet.

²³ Vit at vår bror Timoteus er gitt fri; sammen med ham vil jeg se eder, om han kommer snart.

²⁴ Hils alle eders veiledere og alle de hellige! De fra Italia hilser eder.

²⁵ Nåden være med eder alle!

For other languages please go to www.wordproject.org